

ĐỪNG KHEN AI CÓ PHÚC TRƯỚC KHI HỌ LÀ ĐỜI!

... Lúc 6 giờ sáng người gác cổng mở cửa cho vị Linh Mục Tuyên Úy bước vào. Cha được đưa thẳng đến một phòng giam nhỏ không cửa sổ chỉ có duy nhất cửa ra vào. Tại đây có mặt ông giám đốc nhà tù, ông biện lý và vài nhân vật khác. Mấy phút sau tử tội được hai lính canh dẫn tới.

Anh cao lớn. Bước vào phòng, anh dừng lại trước mặt các nhân vật cao cấp. Mọi người đứng lên. Ông Biện Lý cao giọng đọc bản cáo tội như muốn nói với tù nhân rằng anh quả thật đáng chết. Ông cũng loan báo giờ xử giáo đã điểm. Tử tội hoàn toàn xúc động. Anh muốn nói vài lời nhưng người ta ra hiệu cho anh phải im lặng. Sau đó các nhân vật cao cấp của nhà tù rời phòng giam. Chỉ còn lại vị Linh Mục Tuyên Úy với tử tội có hai lính canh đứng kèm.

Vị Linh Mục bắt đầu nói chuyện với tử tội:

- Anh đã lãnh bí tích Rửa tội chưa?

Anh đáp:

- Con không nhớ rõ. Có lẽ rồi, ngày con còn nhỏ và bị bệnh nặng gần chết.

Vị Linh Mục tiếp tục hỏi chuyện, vì đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau. Dần dần thấy tử tội tỏ dấu mong muốn trở thành Kitô hữu nên vị Linh Mục hỏi:

- Anh có muốn được rửa tội không?

Với nét mặt thật điềm tĩnh anh đáp:

- Thưa Có, con muốn được Rửa tội!

Vị Linh Mục mở túi da mang theo có đủ vật dụng cần thiết để ban các bí tích trong trường hợp khẩn cấp. Cha trang trọng rửa tội cho anh. Trước khi đóng túi da lại vị Linh Mục nhìn tử tội, suy nghĩ do dự một lúc. Sau cùng Cha hỏi:

- Anh có muốn rước lễ lần đầu không?

Bằng thái độ trang trọng tử tội đáp:

- Thưa Cha có!

Vị Linh Mục không do dự nữa. Cha chuẩn bị dâng Thánh Lễ, mặc dầu đây là chuyện ít khi xảy ra trong hoàn cảnh tương tự.

Khung cảnh phòng giam vẫn như cũ nhưng bầu khí đã đổi khác. Chung quanh bàn dâng Thánh Lễ có tử tội với hai lính canh và vài người khác. Mọi người sốt sắng tham dự Thánh Lễ trong đó tử tội rước lễ lần đầu và cũng là lần cuối.

Bên ngoài phòng giam, nhà tù bắt đầu ồn ào náo động. Sáng hôm đó đài phát thanh loan báo một người tù sẽ bị treo cổ nơi đám đất công cộng nằm sát bên nhà tù. Tù nhân không xa lạ với đám đông vì là tên cướp khét tiếng với không biết bao nhiêu vụ giết người. Có đến 2000 người đến chứng kiến cảnh treo cổ tù nhân. Trước trụ treo cổ, người ta đặt một micro, để nếu tử tù muốn thì có thể ngỏ lời với đám đông, theo thủ tục của nước Trung Phi.

Mọi người im lặng như tờ. Tử tội xuất hiện. Người ta đưa đến gần anh cái micro và anh chấp thuận ngỏ lời. Anh bắt đầu xưng thú công khai tất cả tội lỗi và nhìn nhận án tử hình tương xứng với tội lỗi tày đình anh đã phạm. Rồi bằng một giọng chậm rãi, rõ ràng, anh nói:

- Ước gì tất cả những ai từng chứng kiến cảnh tôi ăn chơi phung phí và có lần ước mơ sự giàu sang cùng của cải của tôi thì hãy chiêm ngắm thân xác đáng thương của tôi hôm nay bị treo lên đây như là hậu quả của một cuộc sống tội lỗi bất lương! Tôi xin làm bài học để quý vị nhìn tôi mà suy nghĩ rồi hãy từ bỏ con đường xấu để bước theo con đường tốt. Ăn cắp và giết người là hai trọng tội. Cùng người thân trong gia đình dòng tộc và bạn bè, xin mọi người đừng than khóc về cái chết bất hạnh nhưng đáng tội của tôi. Bằng cách nào đi nữa thì có một ngày tôi cũng sẽ phải chết. Xin các tín hữu Công Giáo đang có mặt cầu nguyện cho tôi để linh hồn tôi không bị trầm luân với thân xác hư nát này. Có người kết tội tôi. Người khác chế nhạo tôi. Nhưng trước mặt Chúa, trong lúc này đây, tôi hoàn toàn ăn năn thống hối về mọi tội lỗi tôi đã phạm. Tôi vừa được hồng phúc rước Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể vào lòng tôi .. Một trong số những người đồng lõa với tôi đang còn bị giam. Nhưng anh vô tội vì chỉ mình tôi là thủ phạm. Tôi xin hãy thả anh ra.

Nói xong, tử tội tự tiến lại gần trụ treo cổ, tự bước lên mấy bậc cấp và tự tròng cổ vào dây thắt cổ .. Thân xác anh treo lủng lẳng giữa khoảng không. Sau mười lăm phút dài bất tận .. anh trút hơi thở cuối cùng.

... "Phúc lành của THIÊN CHÚA là phần thưởng cho người đạo hạnh, trong giây lát Người làm cho phúc lành nở rộ như hoa .. Ngày gặp vận may, người ta quên nỗi bất hạnh, và ngày gặp bất hạnh, người ta chẳng nhớ đến vận may. Trong ngày mệnh chung, trả cho con người theo lối họ đã sống, đối với THIÊN CHÚA là chuyện thật dễ dàng. Khổ cực một giờ làm quên lạc thú, đến cuối đời, công việc của con người mới lộ ra. Đừng khen ai có phúc trước khi họ lìa đời, vì nhìn vào con cái, người ta sẽ biết họ" (Sách Huấn Ca 11,22-28).

(Charles Lepetit, "MES AMIS LES PAUVRES", Nouvelle Cité, Paris 1984, trang 133-136)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt